

Hola! Em dic Anna i sóc estudiant d'infermeria, de 4t any. Sóc judoka i escriptora. I solia ser donant de medul·la. I, fins a Gener de 2015, tenia leucèmia promielocítica aguda. A dia d'avui, encara segueixo en tractament, estic en fase de remissió, el que vol dir que sóc oficialment ex "leucèmica".

Encara que costi admetre-ho -com futura infermera que sóc-, no em vaig adonar que estava malalta fins que les coses van prendre un caire poc atractiu encara que, en retrospectiva, només em calia un cartell de neó.

Mai t'ho esperes. Vull dir, vas a la platja, veus uns morats i ni recordes com te'ls has fet. Tothom ho sap, tens un cervell bastant decent que a algú se li va oblidar connectar amb la resta del cos, així que no et passa que t'estiguin disminuint les plaquetes. Et canses des de la parada de l'autobús a casa i no penses que tens una hemoglobina de 7 g / dL.

Els blaus, una visita rutinària al meu doctora de capçalera un dijous a la tarda i un accident d'autobús van ser el que va desencadenar el meu accidentat però afortunat diagnòstic.

Com ja he dit, sempre he tingut molts blaus, però aquests eren peculiars. Apareixien amb gran facilitat però trigaven molt a desaparèixer. I quan dic amb gran facilitat, vull dir que el dia abans d'anar al meu centre de salut, em vaig prémer amb el dit gros a l'avantbraç dret durant uns minuts i a la mitja hora ja tenia una rèplica de la meva empremta dactilar en morat. Quan l'hi vaig explicar a la meva doctora, em va dir que faríem anàlisi i que podia ser anèmia.

Al dia següent vaig decidir anar a fer-me les anàlisis abans d'anar a la universitat però en una frenada inesperada de l'autobús quan ens acostàvem a la parada, un senyor va perdre l'equilibri amb tan mala fortuna que en lloc de agafar-se a la barra, es va agafar a mi, i com a resultat vam acabar els dos a terra. Un senyor bastant corpulent que em va deixar de record un cardenal en certa part de la meva anatomia que tots us imagineu ja que vaig caure d'esquena amb 90 quilos a sobre. I altres tants en colzes i cames que van venir a unir-se a la col·lecció que ja tenia. El seu genoll va deixar una impressió perfecta en la meva cuixa.

Per motius que inclouen vergonya i un considerable dolor físic, aquell dia no em vaig fer les anàlisis. Era divendres. Després del cap de setmana llavors.

El dilluns següent era a urgències després de pràcticament asfixiar-me per pujar unes escales. I tot just podia respirar del cotxe a la porta de l'hospital. El terme clínic, per als entesos del tema, és "dispnea d'esforç" i als doctors d'urgències els va es van sorprendre molt quan vaig utilitzar aquest terme (i a mi una mica orgullosa de mi mateixa perquè, independentment de la situació en què em trobi, sempre és un gust veure la incredulitat de la gent quan s'adona que els infermers i infermeres anem a la universitat per a alguna cosa).

Em van treure sang a Urgències i van comprovar que tenia pancitopènia (un recompte de cèl·lules sanguínies molt baix) pel que aquella va ser la primera nit que vaig passar ingressada. La meva primera transfusió de sang i de plaquetes. Al dia següent, les hematòlogues em van comunicar que hauria de traslladar-me a un hospital especialitzat en malalties de la sang perquè la meva situació era prou delicada com per necessitar un tractament que allà no podien oferir. I aquest mateix dia van decidir traslladar-me a un altre hospital.

En aquell moment, jo tenia bastant clar que no era una visita passatgera i menys després de veure els meus desastrosos resultats. Hematies, leucòcits, plaquetes... No tenia res en condicions. Així que diguem que era una estudiant d'infermeria de 4t de grau, amb cert coneixement sobre la interpretació d'analítiques, estirada a la part de darrere d'una ambulància que em traslladava a un hospital especialitzat en hematologia i amb el meu informe de l'alta en la mà. Vestida amb un pijama d'hospital. Kiss FM de fons. No va ser un dels meus moments més estel·lars.

Després d'un breu tour per urgències, vaig aterrar a la Planta 3. Vaig conèixer la doctora, em vaig posar uns pantalons i amb això vaig recuperar una mica de la dignitat perduda amb el camisonet.

Em van fer una biòpsia medul·lar entre d'altres moltes anàlisis i proves. Les biòpsies medul·lars són com els exàmens. No et faries una així tots els dies però, en el fons, no són per a tant. Un ecocardiograma que em va deixar clar que m'anaven a donar quimioteràpia. Per al diagnòstic, quan va arribar, vaig demanar estar sola amb la meva doctora. A aquestes alçades del partit, ja m'ho imaginava. Vull dir, no sóc una experta, si ho fos seria hematòloga però quan saps on mirar, és una mica complicat ignorar el que passa. Vaig parlar amb ella llargament, volent saber al detall tot el que em podia passar i fent les preguntes que no volia que la gent m' escoltés fer, i encara que la doctora no podia dir-me amb totes les lletres que segur que em curava, a la meva vida he estat més segura que "no, que no em dóna la gana morir-me".

Vaig parlar amb la meva família durant molta estona també. I, en acabar, van començar les trucades telefòniques als meus amics. I els missatges. I si va rodar alguna llagrimeta, és una cosa que queda entre nosaltres.

Aquella nit em van passar moltes coses pel cap. Sabia que no em moriria però de vegades es colava aquest "i si ..." que m'havia escapat en els cinc minuts fins que havia arribat la meva doctora. I si no surto d'aquesta? I si no em puc graduar? I si els passa alguna cosa als meus germans? I si li passa alguna cosa als meus futurs nebots? I si a partir d'ara, durant la resta de la meva vida, la gent em mira com la noia que va tenir leucèmia? I si no em dóna temps a acabar el meu llibre? I si no puc tornar a fer judo? I si mai puc anar a un concert de Sabina? I si no arribo a llegir les Portes de Pedra, la tercera part de la trilogia de Patrick Rothfuss? No cal dir que com més cansada estava, més disperses es feien les meves preocupacions.

A tot això, les meves defenses estaven molt baixes així que vaig entrar directament en aïllament. Em van posar una via central i vaig iniciar el meu primer cicle de quimioteràpia amb Idarubicina i vaig prendre tretinoïna. I vaig patir els efectes secundaris a curt i a llarg termini. És curiós que la gent pensi que el pitjor que et pot passar és que se't caigui el cabell, i això és perquè, evidentment, mai han estat en aïllament. I mai ho han estat en una habitació pintada de color taronja ou, amb un menú restringit que t'impedeix menjar crus (de vegades sembla que les verdures s'han mort de pena i les han cuinat en llàgrimes) i prenent batuts proteics fets al 60% d'oli de fetge de peix (consell: no us llegiu les etiquetes, la ignorància és una benedicció).

Van ser 36 dies llargs, encara que sempre vaig estar acompanyada dels meus pares i germans i dels meus amics. I vaig comptar amb la inestimable ajuda i companyia de tots els infermers i infermeres, i de les auxiliars, que es van esforçar per fer-me la vida molt més fàcil i ho van aconseguir.

Em va caure el cabell, s'em va pelar el nas, vaig decorar l'habitació amb fotos, em vaig comprar gorres d'animals ridículs, em van sagnar les genives, discutia de política amb les senyores de la neteja ... Vaig voler obrir la finestra tots els dies que vaig estar però ho tenia prohibit. Vaig tenir una fisioterapeuta que va estar amb mi tot l'ingrés i em va ajudar a exercitar i no perdre massa muscular.

D'alguna manera, encara que el primer cicle no va tenir grans complicacions, crec que ha estat el més dur. Sempre el dubte de si podria tornar a la universitat aquest any, escoltar als meus companys parlar dels seus treballs de final de grau i de les classes, i no poder ser-hi, no poder sortir a l'orla amb la resta del meu curs. En el fons són problemes menors, tinc temps per fer-les, però m'he perdut coses importants.

Finalment, vaig començar a remuntar i vaig poder sortir de l'aïllament. Quan m'ho van dir, vaig sortir en el moment amb el meu germà a donar-me un passeig per la planta. Amb una gorra de llop al cap. La meva doctora va haver de venir a buscar-me. Tampoc va ser un altre dels meus moments estel·lars.

Quatre dies després que em traguessin l'aïllament, em van confirmar que podia anar-me'n a casa i, a l'anar-me'n vaig fer el Moon Walk cap a l'ascensor.

Vaig passar 21 genials dies fora i després del primer cicle, confirmem que estava en remissió. Vaig ballar al carrer.

Per a mi segon cicle van decidir posar-me un reservori, amb el que m'he guanyat una altra bonica cicatriu. Durant el procés em van dormir però totes les persones amb les que vaig parlar i a qui vaig bombardejar a preguntes van ser molt pacients i van contestar tots els meus dubtes fins que va venir la beneïda inconsciència. Beneïda per a ells, que jo volia saber-ho tot.

El segon cicle va ser més curt, quatre dies de Citarabina i Idarubicina, i em van deixar anar-me'n a casa sis dies de descans fins a l'inici de l'aplàsia. Sis dies! No enteneu l'emoció però sis dies,

encara que es passin tancats a casa, són sis dies fora. Ja us he parlat del menjar. I del color taronja. Maleït color taronja.

Quan vaig entrar a aïllament de nou, esperava que tot fos tan bé com durant el primer. Vaig ser igual de meticulosa i igual d'observadora però de vegades sorgeixen complicacions. Vaig tenir una infecció i vaig passar uns dies amb febre però per sort tot es va resoldre amb els antibiòtics adequats. Un joc de nens. I llavors em vaig endinsar en el meravellós món de la mucositis, en concret a la gola. Úlceres a la gola. Sense entrar en detalls escabrosos, sapiguen que no és divertit. Per sort, en aquests dies hi ha una cosa anomenada Tramadol que va fer l'experiència molt més suportable tot i que durant les primeres hores vaig estar una mica "col·locada" (hi ha un vídeo d'11 minuts, de debò) i en els següents dies em va costar tenir les idees clares. També em va produir nàusees, vòmits i certa inestabilitat fins i tot asseguda al llit però vaig riure molt. I quan creia que ja ho havia provat tot, que ni el color de les parets, ni les verdures podien fer tremolar la meua voluntat, una transfusió de plaquetes i una reacció cutània em van presentar al senyor Polaramine i 15 hores d'inconsciència.

I de nou, 21 dies de llibertat. Vaig gaudir de tot el Nadal fora. Vaig menjar més tortell del que devia, més bombons dels que mereixia i ningú em va esbrincar. Vaig poder veure als meus amics de la facultat i celebrar l'últim dia de classes teòriques de tota la carrera, el que va sumar un total de 7 dies i quatre hores de classe per a mi en tot el curs. Vaig poder fer una excursió a la muntanya, anar al cinema i menjar pernil amb meló. En definitiva, altres 21 dies genials.

He acabat fa uns dies el meu tercer cicle i ha estat el que millor he portat. La quimioteràpia no va bé mai i vaig tenir una desastrosa trobada amb uns canelons, en la qual ells van sortir victoriosos, però d'altra banda crec que el marcador segueix al meu favor.

Ara em queda un últim cicle abans dels dos anys de manteniment i estic tan a prop de la llibertat i de dir adéu per sempre al taronja de les parets, d'un concert de Sabina i del tercer llibre de Patrick Rothfuss que fins em donen ganes de que sigui juny per suspendre un parell d'assignatures.

Per això, si estàs passant per la mateixa situació que jo i llegeixes això, tot el que he de dir és que la vida segueix sent bona. Que per a mi ja era bona abans i ho sabia, que era bona durant i el tenia més o menys clar, que és bona ara i que seguirà sent bona molt temps més. I, sobretot ara que la meua esperança de vida torna a aproximar-se a la mitjana espanyola, puc dir-vos amb total seguretat que tot val la pena.

Els meus consells, si els acceptes, són que entenguis que algunes coses són el preu que cal pagar i que no és tan alt com pensem. Que facis dels dies d'aïllament una cosa tan profitosa com els dies que es passen fora. Que omplis de fotos l'habitació. Que ploris si ho necessites i que no ho facis si no us dóna la gana; les teves glàndules lacrimals, les teves normes. Que et compris una perruca si vols, et facis un turbant si et queda millor o et posis gorres. Els barrets són fabulosos. O que mostris la calvorota. Cadascú amb el que l'afavoreix. No miris massa per la finestra. Fes

broma del tema amb els amics encara que ningú apreciï el vostre sentit de l'humor. Sigues pacient amb les emocions alienes. Que pots sentir-te un heroi però que no has de ser-ho si no vols. Ni un miracle de la ciència ni de Déu. Ni un sant, ni tan sols millor persona. Assetja a preguntes a doctors i doctores, googlea amb precaució, respecta a infermers, infermeres i auxiliars. Dóna conversa als zeladors a l'ascensor i que, en definitiva, intentis ser tan feliç dins com fora.

Sé de sobres que això no és per a tothom igual. Que potser la situació per la qual estàs passant canviï per complet la teva forma de veure la vida (i vulguis fer-te fins a un tatuatge per recordar-ho) o que et passi com a mi, que tinc la profunditat d'un toll i la intel·ligència emocional d'una pedra, i que les cicatrius siguin suficients per fer-te, encara que sigui, una miqueta menys rondinaire i una mica més persona. Per això, el meu més sincer consell és que segueixis endavant, feliç, content, trist, enfadat o com consideris que pots perquè, afortunadament per a nosaltres, aquesta bala pot ser de fogueig.

PD: Amb tot el que he escrit i heu pogut veure, espero que entengueu el molt agraïda que estic als meus pares, germans, oncles i iaia. Als meus amics, els que vénen tots els divendres i sobre donen medul·la i riuen amb mi d'això, els que em fan mimos de penjar del pal de sèrum, els qui em componen una cançó, els qui vénen els dissabtes, els qui em diuen que la meva vida és una peli d'Òscar i els qui m'entretenen les llargues hores del dia encara que tenen moltes coses millors que fer. Els que vénen a veure'm sopar en sortir de la universitat. Els que em regalen barrets de la Princesa Xiclet i anells de Llanterna Verda. Els que em compren bombins que no em posaré a la vida.

I als meus doctors, Begoña Navas i Maria Concepció "Concha" Alaez, súper dones i excel·lents professionals, perquè és un gran gust i un honor haver-me-les creuat pel camí. Sóc una petita llagosta molt afortunada.

I a tota la meva gent de la planta 3 de l'Hospital de la Moncloa, perquè després de tots aquests mesos són gairebé família. A totes les meves infermeres (Alejandra, Silvia, Mare, Betlem, Maria, Sonia, Noelia ...) i infermers (Manu, Nacho i Álvaro) que demostren cada dia que la infermeria mereix molt més respecte del que rep, que són súper herois en pijama pels passadissos i que sempre han tingut temps per a mi. Als meus auxiliars (Charo, Kika, Anna, Sole, Encarna, Rosa, Joana ...) que em cuiden, em renyen, em mimen i m'ensenyen la importància del seu treball diàriament. I m'aguanten, sobretot això. Als zeladors, a les meves estimades Senyores de la Neteja, que es mereixen molt més del que donen i parlen de política com autèntics catedràtics.

Gràcies a tots.